

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 258/05-30

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. septembra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. M. S., bytom K., zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., v ktorej namieta porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach č. k. KPt 2224/03-58 zo 4. apríla 2005, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. M. S. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. júla 2005 doručená sťažnosť Mgr. M. S., bytom K. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. I. R., K., v ktorej namieta porušenie jeho základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol k dohovoru“) a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských

práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“) č. k. KPt 2224/03-58 zo 4. apríla 2005.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Okresný úrad justičnej polície Policajného zboru Košice II (ďalej aj „OÚJP PZ KE II“) uznesením sp. zn. ČVS: OUJP-309/20-K2-2003 z 2. apríla 2003 podľa § 160 Trestného zákona (ďalej len „TZ“) začal trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 3 TZ, lebo zistené skutočnosti nasvedčovali tomu, že v tom čase neznámy páchatel' v presne nezistený deň v dobe od 15. mája 2002 do 20. mája 2002 v K. od sťažovateľa pod zámienkou ocenenia obrazu vylákal obraz autora V. A. N. – „Banická rodina“, ktorého bol vlastníkom, pričom mu odovzdal zálohu vo výške 400 000 Sk, ktorá nezodpovedala hodnote obrazu. Obraz aj napriek viacerým výzvam nevrátil a neurobil tak ani do dňa začatia trestného stíhania v predmetnej veci, čím sťažovateľovi spôsobil škodu vo výške 1 400 000 Sk. Zo spáchania trestného činu, pre ktorý sa trestné konanie viedlo, bol podozrivý MUDr. Š. V.

Sťažovateľ podal Okresnej prokuratúre Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“) žiadosť zo 16. júna 2003 o preskúmanie postupu vyšetrovateľa podľa § 167 Trestného poriadku (ďalej len „TP“). Prokurátor okresnej prokuratúry listom z 2. júla 2003 sťažovateľovi oznámil, že preskúmaním spisového materiálu nezistil priedahy vo vyšetrovaní, resp. nedostatky v postupe vyšetrovateľa.

OÚJP PZ KE II uznesením sp. zn. ČVS: OUJP-309/20-K2-2003 zo 4. júla 2003 podľa § 172 ods. 1 písm. b) TP trestné stíhanie za trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 3 TZ zastavil, pretože uvedený skutok nebol trestným činom a neexistoval dôvod na postúpenie veci. V odôvodnení tohto rozhodnutia vyšetrovateľ došiel k záveru, že „(...) nárok na vlastnícke právo k obrazu si uplatňujú tak sťažovateľ, ako aj MUDr. V., ktorých odôvodnenosť vlastníckych nárokov k obrazu nebola vyvrátená získanými dôkazmi v rámci trestného stíhania. Vzhľadom k zisteným skutočnostiam v predmetnej veci ide o občiansko právny spor ohľadom určenia vlastníckeho práva k obrazu“.

Sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu 22. júla 2003 sťažnosť. Okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 543/03-18 z 25. júla 2003 napadnuté uznesenie zrušila. Sťažovateľ poukázal na odôvodnenie tohto uznesenia, v ktorom okresná prokuratúra vyslovene uviedla: „(...) *konanie MUDr. Š. V. vzhľadom na výpoveď svedka Š. pravdepodobne napĺňa pojmové znaky trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona. (...)*“

OÚJP PZ KE II uznesením zo 4. augusta 2003 v spojení s opravným uznesením z 18. augusta 2003 pribral do konania v predmetnej veci znalca z odboru umelecké diela, ktorý mal v predmetnej veci podať znalecký posudok do 28. augusta 2003.

OÚJP PZ KE II uznesením sp. zn. ČVS: OUJP-309/20-K2-2003 zo 4. decembra 2003 trestné stíhanie v predmetnej veci zastavil, pretože uvedený skutok nebol trestným činom a neexistoval dôvod na postúpenie veci. Prokurátor okresnej prokuratúry uznesením č. k. 1 Pv 543/03-42 z 18. decembra 2003 zrušil uznesenie OÚJP PZ KE II zo 4. decembra 2003 ako neopodstatnené a v jeho odôvodnení okrem iného uviedol: „(...) *Konanie MUDr. V. je potrebné právne kvalifikovať ako trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, 3 Tr. zákona a vydať uznesenie o vznesení obvinenia MUDr. V. pre vyššie uvedený trestný čin. (...)*“.

Dňa 7. apríla 2004 podal sťažovateľ návrh na preskúmanie postupu vyšetrovateľa Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) a 3. júna 2004 aj Krajskej prokuratúre v Košiciach (ďalej len „krajská prokuratúra“).

Žiadosťou z 29. júna 2004 adresovanou generálnej prokuratúre sťažovateľ požiadal o preskúmanie postupu orgánov činných v trestnom konaní. Sťažnosťou z 5. augusta 2004 podanou generálnej prokuratúre sťažovateľ namietal postup orgánov činných v trestnom konaní, ako aj postup dozorujúcich prokurátorov.

Úrad justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru Košice II (ďalej len „ÚJaKP OR PZ KE II“) uznesením sp. zn. ČVS: OÚJP-309/20-K2-

2003 z 19. augusta 2004 trestné stíhanie v predmetnej veci zastavil, pretože uvedený skutok nebol trestným činom a neexistoval dôvod na postúpenie veci, pričom v odôvodnení tohto rozhodnutia sa opätovne odvolal na svoj názor, podľa ktorého v predmetnej veci ide o vyriešenie občianskoprávnej zodpovednosti vyplývajúcej zo zmluvného vzťahu. Okresná prokuratúra uznesením č. k. 1 Pv 543/03-87 z 31. augusta 2004 zrušila uznesenie z 19. augusta 2004 ako neopodstatnené a v rámci jeho odôvodnenia uviedla: „Po zrušení uvedeného rozhodnutia bude v ďalšom konaní potrebné, aby vyšetrovateľ vydal uznesenie o vznesení obvinenia MUDr. V. pre trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1, ods. 3 Tr. zákona vzhľadom na výpoveď svedka Š., ktorý vyvrátil tvrdenie MUDr. V., že obraz mu poškodený odpredal.“ V období po vydaní uznesenia okresnej prokuratúry z 31. augusta 2004 až do 24. januára 2005 (vydanie uznesenia o zastavení konania) nebol v trestnom konaní vykonaný žiadny procesný úkon, t. z. dokazovanie v uvedenej veci nebolo žiadnym spôsobom doplnené.

Dňa 28. septembra 2004 podal sťažovateľ podnet okresnej prokuratúre, ako aj žiadosť o pridelenie spisu inému vyšetrovateľovi ÚJaKP OR PZ Košice II.

Generálna prokuratúra listom z 20. októbra 2004 sťažovateľovi oznámila, že po preskúmaní spisu bolo zistené, že prokurátor okresnej prokuratúry uznesením z 31. augusta 2004 podľa § 174 ods. 2 písm. e) TP uznesenie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania zrušil a dal vyšetrovateľovi pokyn, aby vydal uznesenie o vznesení obvinenia konkrétnej osobe za trestný čin sprenevery podľa § 248 ods. 1 a 3 TZ, a že toto uznesenie (o vznesení trestného obvinenia) sa vo vyšetrovacom spise dosiaľ nenachádza. V liste generálnej prokuratúry bolo ďalej uvedené, že bol daný pokyn prokurátorovi krajskej prokuratúry, aby zabezpečil čo najrýchlejšie objasnenie všetkých dôležitých okolností a plnenie pokynov prokurátora, a to aj použitím ustanovenia § 174 ods. 2 písm. f) TP prokurátorom okresnej prokuratúry.

Podaním z 30. novembra 2004 adresovaným okresnej prokuratúre sťažovateľ navrhol z dôvodov uvedených v tomto podaní odňať veci vyšetrovateľovi. Okresná prokuratúra

sťažovateľovi listom sp. zn. 1 Pv 543/03 z 11. januára 2005 oznámila, že nezistila dôvody na postup podľa § 174 ods. 2 písm. f) TP, t. j. odňatie veci určitému vyšetrovateľovi.

Sťažovateľ listom z 18. januára 2005 požiadal krajskú prokuratúru o preskúmanie zákonnosti postupu prokurátora podriadenej prokuratúry a opakovane v ňom zopakoval svoju žiadosť o odňatie veci príslušnému vyšetrovateľovi. Krajská prokuratúra mu listom sp. zn. Kpt 2224/03 z 1. februára 2005 oznámila, že neexistuje dôvod na odňatie veci a že nezistila porušenie zákona v dozorovacej činnosti okresnej prokuratúry. Uvedeným listom mu bolo súčasne oznámené, že vyšetrovateľ rozhodol 24. januára 2005 o zastavení trestného stíhania podľa § 172 ods. 1 písm. b) TP.

Uznesením sp. zn. ČVS: OUJP-309/20-K2-2003 z 24. januára 2005 vyšetrovateľ ÚJaKP OR PZ Košice II zastavil trestné stíhanie pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1 a 3 TZ, pretože uvedený skutok nebol trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. Dňa 3. marca 2005 sťažovateľ podal proti tomuto uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodla krajská prokuratúra uznesením č. k. KPt 2224/03-58 zo 4. apríla 2005, ktorým sťažnosť sťažovateľa ako poškodeného v predmetnom konaní zamietla, pretože nie je dôvodná.

Podľa názoru sťažovateľa v predmetnom trestnom konaní bola porušená zásada spravodlivosti súdneho konania, primeranej lehoty a prejednávania veci nezávislým a nestranným súdom.

Z vyššie uvedených skutočností podľa sťažovateľa vyplýva, že jeho oznámenie o tom, že bol spáchaný trestný čin, bolo posúdené ako také, ktoré obsahuje skutočnosti naozaj nasvedčujúce tomu, že trestný čin, ktorý sťažovateľ oznamoval, bol spáchaný.

Z prehľadu uznesení o zastavení trestného stíhania vydaných tým istým vyšetrovateľom v priebehu konania sa nepodarilo rozptýliť presvedčenie, na základe ktorého orgán činný v trestnom konaní – vyšetrovateľ začal trestné stíhanie, teda že bol spáchaný trestný čin. V štádiu, keď bolo začaté trestné stíhanie, bolo podľa názoru sťažovateľa jeho zastavenie podľa § 172 ods. 1 písm. b) TP možné iba za splnenia

podmienky, že tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci. V tomto prípade na rozdiel od konania pred súdom nemožno postupovať tak, že sa trestné konanie zastaví, ak nebolo dokázané, že skutok, pre ktorý sa vedie trestné stíhanie, nie je trestným činom, pretože rozhodnutie založené na princípe „v pochybnostiach v prospech obvineného“ môže urobiť len súd. Rozhodnutie o zastavení konania v prípravnom konaní, ktoré urobil vyšetrovateľ, však za dôkaznej situácie, ktorá je zrejmá a nepochybná z obsahu trestného spisu aj z odôvodnení citovaných uznesení vyšetrovateľa nebolo možné urobiť.

Sťažovateľ je s poukázaním na § 159 TP presvedčený o tom, že v začatom trestnom konaní v predmetnej veci bolo zákonné a zodpovedajúce požiadavke, aby o jeho občianskych právach a záväzkoch rozhodol nezávislý a nestranný súd, prejednanie veci súdom po podaní obžaloby prokurátora.

Tým, že napadnutým uznesením krajskej prokuratúry bolo sťažovateľovi znemožnené, aby jeho vec bola prejednaná súdom bez toho, aby na takýto postup bol zákonný dôvod, bolo porušené jeho právo na prejednanie veci súdom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Vyšetrovateľ štyrikrát zastavil trestné stíhanie z dôvodu uvedeného v § 172 ods. 2 písm. b) TP. Prokurátor okresnej prokuratúry trikrát takého uznesenie zrušil ako neopodstatnené, pričom v poslednom zrušujúcom uznesení je daný jasný a zrozumiteľný pokyn na vznesenie obvinenia pre trestný čin sprenevery proti konkrétnej osobe podozrivej zo spáchania trestného činu. Medzi vydaním uznesenia obsahujúcim tento pokyn a vydaním štvrtého uznesenia vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania nebol vykonaný žiadny procesný úkon, ktorým by bolo dokazovanie doplnené a bola by zmenená dôkazná situácia.

Sťažovateľ vzhľadom na túto skutočnosť nedokáže pochopiť princípy hodnotenia dôkazov, ktoré by mali byť podľa jeho názoru poznateľné z citovaného štvrtého uznesenia vyšetrovateľa o zastavení konania, ako aj z napadnutého uznesenia krajskej prokuratúry, na ktorých je založené hodnotenie dôkazov v predmetnej veci. Sťažovateľ považuje za vylúčené, aby rešpektujúc zásadu podľa § 2 ods. 6 TP pri nezmenenej dôkaznej situácii

mohlo byť v zrušujúcom uznesení prokurátora okresnej prokuratúry vyslovené presvedčenie a vydaný pokyn na vznesenie obvinenia MUDr. V. a o niekoľko mesiacov neskôr pri tom istom uvažovaní zohľadňujúc tie isté skutočnosti mohol byť daný pokyn na zastavenie trestného stíhania.

Vzhľadom na túto nelogickosť a nevysvetliteľnú zmenu hodnotenia správnosti postupu v trestnom konaní považuje sťažovateľ rozhodnutie vyšetrovateľa o zastavení trestného stíhania z 24. januára 2005, ako aj uznesenie krajskej prokuratúry zo 4. apríla 2005 za zjavne arbitrárne.

O porušení práva sťažovateľa podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy svedčí podľa neho to, že trestné oznámenie v predmetnej veci bolo podané 20. marca 2003 a v súčasnosti po viac než dvoch rokoch a štyroch mesiacoch sa vec ešte stále nachádza v štádiu prípravného konania. Stav konania v predmetnej veci je podľa sťažovateľa spôsobený postupom orgánov činných v trestnom konaní, a to tak vyšetrovateľa, ktorý opakovanými a neopodstatnenými uzneseniami o zastavení konania prispieval k zbytočným priet'ahom v ňom, ako aj zo strany okresnej prokuratúry a krajskej prokuratúry, ktoré napriek opakovaným žiadostiam a sťažnostiam sťažovateľa neurobili žiadne opatrenie smerujúce k tomu, aby tento stav odstránili.

K predĺženiu konania v predmetnej veci prispelo podľa sťažovateľa aj uznesenie krajskej prokuratúry zo 4. apríla 2005, pretože vytvorilo prekážku v tom, aby konanie mohlo ďalej pokračovať zákonným spôsobom tak, aby vec mohla byť v konečnom dôsledku prejednaná súdom.

K porušeniu sťažovateľovho práva podľa čl. 1 dohovoru, ako aj jeho základného práva podľa čl. 20 ústavy došlo podľa neho tým, že orgány činné v trestnom konaní „*zjavne svojvoľne a nezákonne prestali stíhať konanie, ktorým bolo do vlastníckeho práva zasiahnuté spôsobom, ktorý Trestný zákon kvalifikuje ako trestný čin*“.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nálezh, v ktorom rozhodne nasledovne:

„Právo sťažovateľa

- *na prejednanie veci súdom zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 a v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,*
 - *na spravodlivé konanie zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8 a v článku 46 ods. 1 Ústavy SR,*
 - *na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov zakotvené v článku 48 ods. 2 Ústavy SR,*
 - *na prerokovanie veci v primeranej lehote zakotvené v článku 6 ods. 1 vety prvej Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v znení protokolov č. 3, 5 a 8,*
 - *na pokojné užívanie majetku a právo nebyť zbavený majetku zakotvené v článku č. 1 dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd,*
 - *vlastniť majetok zakotvené v článku 20 ods. 1 Ústavy SR,*
- bolo uznesením Krajskej prokuratúry v Košiciach sp. zn. KPt 2224/03-58 zo 4. 4. 2005 porušené.*

Ústavný súd Slovenskej republiky zrušuje uznesenie Krajskej prokuratúry v Košiciach sp. zn. KPt 2224/03-58 zo 4. 4. 2005 a vracia vec Krajskej prokuratúre v Košiciach na nové konanie a rozhodnutie.

Ústavný súd Slovenskej republiky zakazuje Krajskej prokuratúre v Košiciach pokračovať v porušovaní vyššie uvedených práv sťažovateľa.

Ústavný súd Slovenskej republiky priznáva sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 100.000,- Sk.

Odporca je povinný nahradiť sťažovateľovi všetky trovy tohto konania.“

II.

Podľa čl. 20 ods. 1 ústavy má každý právo vlastniť majetok. Vlastnícke právo všetkých vlastníkov má rovnaký zákonný obsah a ochranu. Dedenie sa zaručuje.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy „Každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky“.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy má každý právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom.

Podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru má každá fyzická alebo právnická osoba právo pokojne užívať svoj majetok. Nikoho nemožno zbaviť jeho majetku s výnimkou verejného záujmu a za podmienok, ktoré ustanovuje zákon a všeobecné zásady medzinárodného práva.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru „Každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu“.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Ústavný súd je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje zvlášť na návrh výroku

rozhodnutia, ktorého sa sťažovateľ domáha. Ústavný súd teda môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a text uvedený mimo petitu pokladá za súčasť odôvodnenia, ktoré nemôže doplniť petit.

1. Ku sťažovateľom namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 a čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práv podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru a čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podstatou tejto časti sťažnosti sťažovateľa je namietané porušenie práva sťažovateľa na prejednanie veci súdom a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, v dôsledku ktorého malo dôjsť aj k zásahu do základného práva vlastníť majetok podľa čl. 20 ústavy a práva pokojne užívať svoj majetok a nebyť zbavený svojho majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru uznesením krajskej prokuratúry č. k. KPt 2224/03-58 zo 4. apríla 2005.

Sťažovateľ namietal, že jeho vyššie uvedené práva boli porušené tým, že uznesením krajskej prokuratúry zo 4. apríla 2005 bola zamietnutá ako neodôvodnená jeho sťažnosť, ktorú podal ako poškodený v rámci trestného konania proti uzneseniu vyšetrovateľa ÚJaKP OR PZ Košice II sp. zn. ČVS: OUJP-309/20-K2-2003, ktorým podľa § 172 ods. 1 písm. b) TP zastavil trestné stíhanie vo veci trestného činu podvodu podľa § 250 ods. 1 a 3 TZ, v dôsledku čoho bolo znemožnené, aby bola jeho vec prejednaná súdom i keď na takýto postup nebol zákonný dôvod.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry uviedol, že právo fyzickej osoby na začatie trestného konania voči označenej osobe na základe podaného trestného oznámenia nepatrí medzi základné práva a slobody podľa druhej hlavy ústavy a ani ho nemožno odvodiť z niektorého zo základných práv alebo slobôd (II. ÚS 42/00).

Ústavný súd taktiež vyslovil, že «Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy... nie je ani oprávnenie „každého“, aby na základe jeho návrhu (podnetu) bol orgán prokuratúry povinný podať obžalobu voči označeným osobám. Takéto základné

právo „každého“ nie je upravené ani v ústave, ani v Trestnom poriadku, prípadne v Zákone o prokuratúre» (I. ÚS 64/96, II. ÚS 42/00).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd tiež rozhodol, že: „Bez právneho významu by teda bolo zaoberať sa (posudzovať) takými postupmi označených štátnych orgánov, ktoré nesmerujú k porušeniu základného práva alebo slobody“ (I. ÚS 36/98).

Ani z čl. 6 dohovoru (pokiaľ je jeho aplikovateľnosť založená na „trestnom obvinení“ inej osoby) poškodenému nevyplýva v trestnom konaní právo na začatie a vedenie trestného stíhania proti niekomu (pozri rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach *Helmers v. Švédsko* z 29. októbra 1991, § 29, *Perez v. France* z 12. februára 2004, § 70).

Podľa ústavného súdu by o porušení vyššie označených práv bolo možné uvažovať len v prípade, ak by orgány činné v trestnom konaní nevenovali trestnému oznámeniu sťažovateľa pozornosť, ktorú vyžaduje zákon. Uvedené orgány však trestné oznámenie sťažovateľa preverili, t. j. preskúmali prípadnú trestnú zodpovednosť osôb, ktoré mali podľa sťažovateľa konať s úmyslom obohatiť sa na jeho škodu tým, že ho uviedli do omylu, resp. využili jeho omyl (vykonali dokazovanie vypočutím poškodeného i viacerých svedkov, znalecké dokazovanie), a na základe vykonaného dokazovania dospeli k záveru, že v uvedenom prípade nedošlo k naplneniu materiálnych a formálnych znakov niektorej zo skutkových podstát trestného činu konkrétnou osobou. Skutočnosť, že orgány činné v trestnom konaní v tomto prípade nezačali trestné stíhanie voči konkrétnej osobe vznesením obvinenia a nepokračovali v ňom, ale ho zastavili, však podľa názoru ústavného súdu nemôže znamenať porušenie sťažovateľom označených práv.

Keďže právo na vznesenie obvinenia a trestné stíhanie inej osoby alebo na podanie obžaloby voči nej na súde prokurátorom nemožno považovať za súčasť základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako ani za súčasť práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, k porušeniu týchto práv uvedeným uznesením krajskej prokuratúry č. k. KPt 2224/03-58 zo 4. apríla 2005 nemohlo dôjsť. V nadväznosti na to nemohlo dôjsť ani k sťažovateľom

namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy, ako ani práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu k dohovoru.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po jej predbežnom prerokovaní odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Ku sťažovateľom namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa názoru ústavného súdu k porušeniu sťažovateľovho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru by mohlo dôjsť v dôsledku nečinnosti alebo nesprávnej činnosti orgánov činných v trestnom konaní, avšak iba samotným uznesením sp. zn. Pt 2224/03 zo 4. apríla 2005 toto právo sťažovateľa porušené byť nemohlo (mutatis mutandis III. ÚS 143/05).

Z vyššie uvedených skutočností teda vyplýva, že sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajskej prokuratúry č. k. KPt 2224/03-58 zo 4. apríla 2005 je zjavne neopodstatnená.

3. Z dôvodov uvedených v častiach II.1 a II.2 tohto uznesenia ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. septembra 2005

